

DAN NICU

Poveste fără sfârșit

Motto: „M-apasă luna peste față, peste piept, peste memorie, cu greutate de platină, până când scap din mână steagul de glorie.”

Nichita Stănescu

Voi vorbi despre *tine*. Nu am mai făcut-o până acum, deși ar fi trebuit. Fă ochii mai mari, pentru că îți voi spune multe. Voi încerca să te analizez și să-ți fac un portret-robot. Operația nu are o rată de sută la sută succes, există o anumită doză de incertitudine, însă sper să ieși din ea cu bine. Începem chiar acum.

Ai o predispoziție congenitală spre frustrare. Te-ai născut pe o întindere de pământ aflată între două râuri despre care ți s-a spus în clasa I că ar sta ca doi străjeri de pază la hotare. Mai târziu ai aflat că unul dintre acești străjeri, cel de la vest, are o misiune specială: de două sute de ani te separă de *tine*. Uneori, stătea seara cu privirile ațintite în direcția soarelui și încercai să te găsești. Să recuperezi acea parte a ta pe care încă n-o cunoșteai, dar despre care știai că există și te așteaptă. Și erai foarte neliniștit când realizeai că odată cu apusul soarelui se topec și speranțele tale de a te găsi. În fiecare seară se petrece același lucru. Greul Sisif te-ar fi înțeles de minune...

Ai fost întotdeauna un mare fan al campionatelor internaționale de fotbal.

Stătea zeci de minute în șir cu ochii ațintiți în ecranul televizorului atunci când se încingea o luptă fotbalistică între două țări. Erai cel mai interesat când pe teren își făceau apariția unsprezece oameni în costume galbene. Acel galben te hipnotiza, amestecându-se cu verdele terenului. Când ai tăi marcau, te ridicai în picioare. Îți amintesti și acum, de parcă ar fi fost ieri, acea noapte de iulie a anului 2000, când echipa ta favorită a învins selecționata Angliei cu 3:2, calificându-se în sferturile campionatului european. Cu toate acestea, nu i-ai văzut niciodată cu ochii proprii pe *oamenii în galben*. Ei nu au venit niciodată să joace și în orașul tău.

Nu ai înțeles niciodată de ce albastrul din aproape toate tricolorurile naționale pe care le-ai văzut în oraș este atât de șters. Nu ți-a spus nimeni, dar ai simțit tot timpul că acel albastru trebuie să fie mai consistent, mai opac, mai... normal. Tricolorurile pe care le vedeai la televizor aveau un cu totul alt albastru, care îți plăcea, dar pe care nu-l vedeai niciodată aievea.

Te-ai lovit întotdeauna de disprețul și chiar de ura multora dintre semenii tăi atunci când încercai să le vorbești despre cealaltă parte a ta, cea de *dincolo*. Și, ascultându-i pe ei, te-ai pornit în căutarea adevărului,

Dragon

dar nu l-ai găsit pe drumurile prăfuite ale meleagului pe care te-ai născut. Căci nu găseai aici mormintele domnitorilor despre ale căror fapte de glorie studieai la lecțiile de istorie, nici satele de origine ale marilor poeți ai limbii tale. Și nu găseai altă soluție decât să te resemnezi, așa cum s-au resemnat și părinții, și bunicii tăi.

Ți-ai petrecut întreaga viață *căutându-te*, încercând să regăsești în tot ceea ce vedeai și simțeai frânturi din ceea ce ai fost cândva, cioburi din propriul tău chip. Și uneori, în nopțile de vară, îți reușea. Adăugai încă

un ciob la oglinda spartă în care trebuia să-ți vezi imaginea reală, dar care-ți arăta doar pete multicolore de lumină.

Atunci când ai fost pentru prima dată în munți (amintește-ți, nu e mult de-atunci) mintea ți-a fost invadată de imagini difuze, însă persistente. Glasul sângelui tău a început să te cheme acolo, la ei, pe acoperișul lumii. Ți-ai dat seama că văzând *munții*, ai reușit să mai recuperezi o parte din *tine*. Asta ți-a dat noi forțe, însă de atunci ești tot mai neliniștit.

Te simți singur când mergi pe stradă, singur într-un oraș de fantome, de *târzii*. Știi ce este

nu li se mai opune. Trăiești un coșmar continuu, într-un oraș *târziu*, pe un pământ *târziu*.

Singurătatea despre care îți vorbeam este, de fapt, o iluzie. Ca tine sunt mii și zeci de mii. Împreună sunteți o forță. Energia voastră e capabilă să facă schimbarea atât de mult așteptată. Dar încă sunteți foarte dispersați. Vă temeți să protestați, așteptați pe *cineva* să vă scoată în stradă. Acum știi și tu că nu mai are cine să te mobilizeze pe tine și pe cei ca tine. Ești propriul tău stăpân. Decizia îți aparține. Până acum însă ai făcut de prea puține ori uz de drepturile tale. Ți-au in-

secole de psihoză colectivă, care ți-au pecetluit destinul. Ar fi trebuit să te obișnuiești deja. Și totuși, niciodată nu ai făcut-o. Ca un copil obraznic, te-ai ridicat întotdeauna în picioare când te-au doborât. Ai refuzat să *mori*. Toți te credeau dispărut, dar ai ieșit din întuneric cu zâmbetul pe buze și cu o panglică tricoloră pe frunte. Ai pășit spre scenă în aplauzele întregii lumi, dar când ai ajuns acolo... ți-ai uitat rolul. Ai aruncat o privire alarmată spre sufleor, dar acesta zăcea în neștire. *Cineva avusese grijă* de el. În locul său au apărut alții. Te-ai încrezut în ei, în luminilele jucăușe din ochii lor, dar

Animăluțe rotitoare

Pești și solzi

un *târziu*? O arătare de om, cu mișcări molatice, cu ochi care nu exprimă altceva decât un *nimic* înfricoșător, care te electrocutează și te face să grăbești pasul. Vezi aceste fețe în fiecare zi, pe stradă și la televizor, seara, la știri. *Târziiii* participă la emisiuni televizate în cadrul cărora își bat joc de moderatori, dau tonul la *consensul național* în parlament, zâmbesc cu subtext atunci când le sunt adresate întrebări incomode, ne spun cu cât a mai crescut în ultimul an *pibu'* și câți bani s-au adunat la *bu-jăt...* Înțelegi că ei dețin puterea supremă în orașul tau, și nimeni

dicat alții ce să crezi și cum să gândești.

Și iată că în noaptea de 1 ianuarie 2007 te-ai trezit că ai nevoie de viză ca să-ți poți vedea și *cealaltă parte a ta*. A fost ca un duș rece. „Nu pot să cred că am ajuns să avem nevoie de vize ca să mergem acolo!”, îți spune o colegă. Și e adevărat... nici ție nu-ți prea vine să crezi. De altfel, ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru ocazia de a trăi asta. Pentru că, desigur, ai (ne)șansa unică de a experimenta *disperarea* în cel mai înalt grad. Momentul *1 ianuarie 2007* este apogeul, cununa a două

cuvintele pe care au început să ți le șoptească *nu-ți aparțineau*. Vorbești și azi cu cuvinte străine, care nu te reprezintă, crezi și azi în zei străini, lupti și azi *împotriva ta*.

Sunt deja câteva luni de când *tu* nu-ți mai aparții. În fiecare clipă a fiecărei ore din fiecare zi sesizezi ruptura care trece prin tine, îți privești viscerele sfâșiate cu ochi tulburi. Conștientizezi faptul că nu porți nicio vină pentru ceea ce ți se întâmplă. Tu esti *victimă*. Însă chiar și numai acest gând te înspăimântă. Acceptându-ți (și, mai ales, asumându-ți) condiția de jertfă inocentă, îți

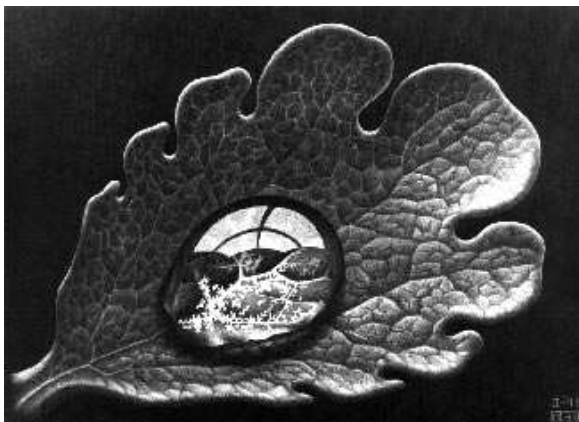
recunoști nulitatea. De regulă, următorul pas pe care-l face victima după ce-și conștientizează starea deplorabilă este să ceară ajutor. Tu nu ceri ajutor, pentru că nu accepți să fii compătimit. Îți place să crezi că situația e încă sub control.

Chiar și așa, ți se ridică un nod în gât când vezi că orașul tău doarme liniștit, mănâncă, bea, dansează, flirtează și bârfește ca întotdeauna, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic, de parcă nu ar exista un zid care, cu fiecare zi, devine tot mai înalt. Îți vine să urli de mânie când vezi că nimănu-i pasă, că semenii tăi se poartă ca o turmă de oi, asistând impasibili la moartea unui vis. Îți amintești zilele când nu acceptai că spi-

continuare. Acum pentru tine nu există decât o singură cale de a te salva: să nu fii târziu!

N-ai stofă de erou. Asta e clar. De aceea nu mai poți să-i ascuți pe cei care-ți propun ca, împreună cu ei, să salvezi lumea. Te gândești la tine. La cât de mic ești, la cât de des pleci capul în fața nedreptății, la cât de mult poți fi influențat. E greu să rămâi tu într-o lume în care se operează doar cu *noi și voi, ai noștri și ai voștri*. Uneori, când rămâi singur, îți pui întrebarea care te frământă cel mai mult: de ce acum orice discuție despre *dreptate și adevăr* este sterilă? Nu, nu faci nicio legătură între aceste noțiuni și

Lucrurile nu se vor schimba prea repede. Te pregătești moral de o lungă perioadă de decădere, care – ești sigur – a început deja și nu știi când se va termina. Știi însă că vei rezista. Și apoi, când apele se vor liniști, îți vei recuceri pozițiile pierdute. Povestea ta se scrie în

Picătura de rouă

Casa scărilor

ritualitatea poporului tău are la bază *povestea oii*. Ți se părea ridicol să-ți compari întreaga națiune cu ciobanul masochist care-și așteaptă cu seninătate sfârșitul. Dar în ultimul timp observi cum se repetă povestea... la coadă la vize. Acolo compatrioții tăi se calcă în picioare, se înjură, plâng și-și varsă tot amarul unii pe alții, iar adevărații vinovați pentru această situație penibilă stau bine-mersi în fotoliile lor de piele, simțindu-se mai confortabil în aceste fotolii decât niciodată. *Târziul* face ravagii în

Alianța DA, pentru că aceasta din urmă este deja istorie și e trist că o grupare politică numită *Dreptate și Adevăr* și-a dat obștescul sfârșit într-un mod atât de penibil. Tu altceva vrei să știi. Anume, de ce toți se uită la tine cu ochi străini când încerci să le vorbești despre adevăr, despre dreptate? De ce zâmbesc ironic, de ce dau din mână a pagubă? Să fi devenit, oare, cuvintele *adevăr și dreptate* niște înjurături? De ce trebuie să fii considerat psihopat dacă vrei să aperi adevărul și dreptatea?

continuare, iar sfârșitul ei este departe. De fapt, sunt sigur că tu trăiești o *poveste fără sfârșit...*

...Iată că ne apropiem de finalul operației. Ești slăbit și extenuat, însă poți să zâmbești. A fost un succes. De azi înainte ai să pășești mai sigur pe stradă, n-ai să te mai uiți în urmă și ai să ții mereu capul sus. Poate ai să-ți împlinești, în sfârșit, visul de *a te cunoaște*. Nu poți decât să speri. Să fii în stare să găsești *cealaltă parte a ta*, despre care ți-am vorbit anterior. Și să nu mai *scaپی din mână steagul de glorie...*